

веднага се туркатъ въ водата. Когато искатъ да си починатъ, тѣ се качватъ на гърба на майка си и тя съ голѣма радостъ ги забавлява: ту се клатушка като лодка, ту потъне въ водата, а тѣ останатъ оплашени отгорѣ, ту съ голѣма бързина ги носи далече изъ блатото. . . .

Гмурцитѣ живѣятъ постоянно въ водата, зато-ва сѣ най-искуснитѣ плавателни птици. На земята трудно ходятъ. Тѣ се хранятъ съ малки рибки, червей, хайверъ, плужеци и др. водни насѣкоми.

Гмурцитѣ ги биятъ и отъ тѣхната кожа на корама правятъ *маншони**), защото не пропуцатъ водата.

Глупави селяни.

(Приказка).

Едно врѣме имало едно село, на което хората биле много глупави. За тѣзи селяне дълго врѣме се приказвало, а приказва се още и сега. Тукъ ние ще разкажемъ нѣколко случки изъ тѣхния животъ.

I.

Една лѣтна вечеръ селянетѣ се събрали на мегданя. Небето било облачно. Само сегизъ—тогизъ надничалъ мѣсечко отъ крайчеца на нѣкой облакъ и пакъ се скривалъ. По едно врѣме, току що показалъ той засмѣното си лице, селянетѣ погледнали на него. Не минало много и той се скрилъ задъ облакъ. Тогава единъ отъ селянетѣ извикалъ :

*) Кое то зимѣ момичетата носятъ, за да си топлятъ ржцѣтѣ.